

et Omfang. Der er andre Ting, som ikke tiltaler os i dem, og navnlig en lang Række Enkeltheder baade i de direkte og indirekte Skatters Gennemførelse, som forekommer os at være alt for haardhændede og alt for lidet hensynfulde mod Befolkningen, dels de handlende og dels Arbejderne, og jeg kan paa de Punkter ganske give saavel Venstres som Socialdemokratiets Ordførere Ret i meget af det, de anførte. Det er ikke heldigt, naar Regeringens Ordfører paa de Betæneligheder, som blev fremsat navnlig fra Socialdemokratiets Side — Betæneligheder, som man ikke kan afvise overfor Love af den Art som Tobaksskatten, nemlig at de skaber Arbejdsløshed —, skal svare: Det skal man ikke være bange for, thi saa skal Staten træde hjælpende til. Det er navnlig ikke heldigt, naar det gælder Love af den Beskaffenhed, at de gør Folk arbejdsløse, at trøste dem med, at Staten skal give dem Almisse i Stedet for Arbejde. Det er et System, som vi fra vor Side ikke kan billige, og jeg tror ikke, det er noget sundt System. Der er andre Ting, vi ikke synes om, bl. a. at Regeringen gør Statsbanetaksternes Forhøjelse afhængig af, at den faar Betaling for at gennemføre denne Lov. Det er dog Lovforslagets Formaal at skaffe Staten Indtægter. Underligt da, at Finansministeren ikke vil bringe Ofre for at faa dem, men oven i Købet forlanger Betaling for at faa dem ved Gennemførelsen af det Ejendomsskyldlovsforslag, som vi for vort Vedkommende baade i dette og det andet Ting har modsat os, og som det vistnok er tvivlsomt, om Finansministeren vil faa gennemført.

Enkeltheder i Lovforslagene skal jeg i øvrigt ikke komme ind paa, jeg har derimod i Sinde at fæste Opmærksomheden paa det ejendommelige Tidspunkt, hvorpaa disse Lovforslag er fremsatte. De fremsættes nu i den tolvte Maaned af det Aar, hvortil denne Rigsdagssamling ved Skæbnens Ugunst er trukket ud, og 3½ Uge, før vi skal have den Oversigt over Statens Indtægter og Udgifter, som Finansloven efter Grundlovens Forskrift skal være. Vi finder det underligt, at et saadant Sæt af Lovforslag fremsættes paa et saadant Tidspunkt, men selvfølgelig kunde der i disse skæbnesvangre Tider tænkes Forhold, der nødvendiggjorde en øjeblikkelig Tilvejebringelse af saa store Summer som dem, her omhandles, uden at Rigsdagen kunde kræve Tid til at overveje i Sammenhæng de Krav, det kommende Finansaar vil

stille, og vi har her i Rigsdagen baade kendt og bøjet os for saadanne Forhold. Men Spørgsmaalet er: Er der saadanne Forhold til Stede i dette Øjeblik? Paa dette Spørgsmaal faar vi et Svar gennem Finansministerens Forelæggelsestale. Han sagde tydeligt og klart i denne Tale, at saadanne Forhold eksisterede ikke i dette Øjeblik, tværtimod, han erklærede endda — jeg bruger her hans egne Ord —, at der ikke i Øjeblikket er nogen „tvingende Nødvendighed for at skaffe Statskassen Midler“. Han gik videre og sagde: der er meget snarere „Sandsynlighed for, at Statskassen meget snart kan faa endog rigelige Midler ind“, og han gik endog et Trin højere op og sagde: „Jeg mener, der er en Mulighed for at komme igennem baade Kalenderaaret og Finansaaret med de Midler, som kan ventes at indkomme i Statskassen“ — altsaa efter bestaaende Love. Med andre Ord, Ministeren har erklæret tydeligt for os, at Staten faktisk ikke kommer til at trænge til de 150 Mill. Kr., som han kræver, før om et halvt Aar. Og naar det er Tilfældet, spørger man sig selv: Hvorfor skal da disse Lovforslag fremsættes 3½ Uge, før Lovforslaget skal fremlægges, da der derigennem kunde gives Rigsdagen det nødvendige Overblik over Statshusholdningen i det Aar, der skal komme. Som Svar paa dette Spørgsmaal er der ikke fra Regeringens Side sagt andet — jeg kan i hvert Fald ikke finde andet — end Finansministerens Udtalelse om, at Øjeblikket var gunstigt til Optagelse af et Statslaan, og dernæst, at det var rart at have rigeligt med Penge i Kassen for det kommende Aar, da det sandsynligvis blev dyrt. At det er rart at have rigeligt med Penge i Kassen, kan vi alle erkende, men naar det ikke haster, naar vi kan vente et halvt Aar, forekommer det os, at det at stille Rigsdagen et kæmpe-mæssigt Krav om Pengebevillinger og endda gøre det under saadanne Former, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) med Rette kaldte imperialistiske — de Lovforslag, som fremsættes, skal tages, som de er, uden Udeladelse af noget Led og ikke med andre Ændringer end de smaa Ændringer, som Finansministeren kan antages at billige —, det forekommer os at være en Fordringsfuldhed fra Regeringens Side, som kommer meget nær til Hensynsløshed mod Rigsdagen for ikke at sige Krænkelser af dens Værdighed. Naar Forholdene ligger saaledes, kan i hvert Fald vi ikke se bort fra det rimelige Krav, Rigsdagen bør stille: vi maa hævde, at